

Τὰ Πτερόεντα δῶρα (1907)

Ξένος τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκός, κατῆλθε τὴν παραμονὴν ἀπὸ τὰ ὕψη, συστείλας τὰς πτέρυγας ὅπως τὰς κρύπτη, θεῖος ἄγγελος. Ἐφερε δῶρα ἀπὸ τὰ ἄνω βασιλεία διὰ νὰ φιλεύσῃ τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευούσης. Ἦτον ὁ καλὸς ἄγγελος τῆς πόλεως.

Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἓν ἄστρον καὶ ἐπὶ τοῦ στέρνου του ἔπαλλε ζωὴ καὶ δύναμις, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχετο πνοὴ θείας γαλήνης. Τὰ τρία ταῦτα δῶρα ἤθελε νὰ μεταδώσῃ εἰς ὅλους ὅσοι προθύμως τὰ δέχονται.

Εἰσῆλθεν ἐν πρώτοις εἰς ἓν ἀρχοντικὸν μέγαρον. Εἶδεν ἐκεῖ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν σεμνοτυφίαν, τὴν ἀνίαν καὶ τὸ ἀνωφελὲς τῆς ζωῆς ζωγραφισμένα εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος, καὶ ἤκουσε τὰ δύο τεκνία νὰ ψελλίζωσι λέξεις εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν. Ὁ Ἄγγελος ἐπῆρε τὰ τρία οὐράνια δῶρά του, καὶ ἔφυγε τρέχων ἐκεῖθεν.

Ἐπῆγεν εἰς τὴν καλύβην πτωχοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνὴρ ἔλειπεν ὅλην τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν ταβέρναν. Ἡ γυνὴ ἐπροσπάθει ν' ἀποκοιμίσῃ μὲ ὀλίγον ξηρὸν ἄρτον τὰ πέντε τέκνα, βλασφημοῦσα ἅμα τὴν ὥραν ποὺ εἶχεν ὑπανδρευθῆ. Τὰ μεσάνυχτα ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγος τῆς· αὐτὴ τὸν ὕβρισε νευρική μὲ φωνὴν ὀξεῖαν, ἐκεῖνος τὴν ἔδειρε μὲ τὴν ράβδον τὴν ὀζώδη, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἐπλάγιασαν χωρὶς νὰ κάμουν τὴν προσευχὴν των, καὶ ἤρχισαν νὰ ροχαλίζουν μὲ βαρεῖς τόνους. Ἐφυγεν ἐκεῖθεν ὁ Ἄγγελος.

Ἀνέβη εἰς μέγα κτίριον πλουσίως φωτισμένον. Ἦσαν ἐκεῖ πολλὰ δωμάτια μὲ τραπέζας, καὶ ἐπάνω των ἔκυπτον ἄνθρωποι μετροῦντες ἀδιακόπως χρήματα, παίζοντες μὲ χαρτῖα. Ὀχροὶ καὶ δυστυχεῖς, ὅλη ἡ ψυχὴ των ἦτο συγκεντρωμένη εἰς τὴν ἀσχολίαν ταύτην. Ὁ Ἄγγελος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς πτέρυγὰς του διὰ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ ἔφυγε δρομαῖος.

Εἰς τὸν δρόμον συνήντησε πολλοὺς ἀνθρώπους, ἄλλους ἐξερχομένους ἀπὸ τὰ καπηλεῖα, οἰνοβαρεῖς, καὶ ἄλλους κατερχομένους ἀπὸ τὰ χαρτοπαίγνια, μεθύοντας χειροτέραν μέθην. Τινὰς εἶδε ν' ἀσχημονοῦν, καὶ τινὰς ἤκουσε νὰ βλασφημοῦν τὸν Ἄη-Βασίλην ὡς πταίστην. Ὁ Ἄγγελος ἐκάλυψε μὲ τὰς πτέρυγας τὰ ὦτα, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ, καὶ ἀντιπαρῆλθεν.

Ἐπέφωσκεν ἤδη ἡ πρωία τῆς πρωτοχρονιάς, καὶ ὁ Ἄγγελος διὰ νὰ παρηγορηθῆ, εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἐκκλησίαν. Ἀμέσως πλησίον τῆς θύρας εἶδεν ἀνθρώπους νὰ μετροῦν νομίσματα, μόνον πὼς δὲν εἶχον παιγνιόχαρτα εἰς τὰς χεῖρας· καὶ εἰς τὸ βάθος, ἀντίκρυσεν ἓνα ἄνθρωπον χρυσοστόλιστον καὶ μιτροφοροῦντα ὡς Μηδὸν σατράπην τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαρείου, ποιοῦντα διαφόρους ἀκκισμοὺς καὶ ἐπιτηδευμένας κινήσεις. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἄλλοι μερικοὶ ἔψαλλον μὲ πεπλασμένας φωνάς: *Τὸν Δεσπότην καὶ ἀρχιερέα!*

Ὁ Ἄγγελος δὲν εὔρε παρηγορίαν. Ἐπῆρε τὰ πτερόεντα δῶρά του — τὸ ἄστρον τὸ προωρισμένον νὰ λάμπῃ εἰς τὰς συνειδήσεις, τὴν αὔραν, τὴν ἰκανὴν διὰ νὰ δροσίζῃ τὰς ψυχάς, καὶ τὴν ζωὴν, τὴν πλασμένην διὰ νὰ πάλλῃ εἰς τὰς καρδίας, ἐτάνυσε τὰς πτέρυγας, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς οὐρανίας ἀψίδας.